

Galvā visu laiku skan

Uldis Rudaks

SARUNA AR MĀRIS ŠVERNU

Pagājušā gadsimta 90. gados dziesminieks jeb dziesmādaris (paša varoņa lietots termins) Māris ŠVERNS tika dēvēts par Pārdaugavas ūdenstornī savu mītni atradušās Neatkarīgo mūzikā apvienības "Tornis" hitu fabriku. Gan ar savu grupu "Baložu pilni pagalmi" (nosaukums aizgūts no turku dzejas krājuma nosaukuma), gan kā solomākslinieks Šverns izdeva albumu pēc albuma, un tie patiešām bija pilni ar skaistām un lipīgām dziesmām. Tomēr vadošās radiostacijas tās turpināja ignorēt, jo "Tornis" visiem saistījās ar slikti apskanotos koncertos kliedzošiem apreibušiem pankiem, un daudziem nepatika arī paša dziesmu autora nestandarda dziedāšanas maniere, aizmirstot, ka daudzi dziedātāji pasaulē (Toms Veitss, Niks Keivs, Deivids Bovijs u. c.) un arī Latvijā (Juris Kaukulis, Dambis u. c.) ir neklūdīgi atpazīstami starp tūkstošiem citu, tikai pateicoties savai salīdzinoši "netīrajai" dziedāšanai.

Īpaši pēc popularitātes nedzenoties, Māris turpināja un joprojām turpina koncertēt uz nelielām skatuvinām, bet šopavasar iznāks albums "Brāļi un māsas", kur viņa sacērētās dziesmas izpilda citi latviešu mūzikā un grupas – Alis P, Elizabete Balčus, "Oranžās brīvdienas", "Mācitājs on Acid", "Inokentījs Mārpls", "Gaujarts", "Stūri zēvele" u. c. Šo speciāli ierakstīto kaverversiju izlases projektu vada Edgars Šubrovs, kurš 90. gados arī muzicēja "Torni" un ar savu tā laika grupu "Kartāga" ir nospēlējis, iespējams, pašu pirmo Māra Šverna dziesmas kaverversiju – tas bija hits "Mans lielais rakstāmgalds". Daudzus gadus vēlāk ar savu versiju līdz komercradiostaciju topiem šo dziesmu aiznesa Arņa Račinska grupa "Mofo". Grupā "Baložu pilni pagalmi" kopš pirmsākumiem (1994) kopā ar Māri spēlē bundziniemks Uldis Gedra, un pirms pāris gadiem ar basģitāru pievienojies gados krietni jaunākais Klāvs Lauls no Kuldīgas grupas "Stūri zēvele".

Uldis Rudaks: Tu esi retais, ja ne vienīgais no savas četrdesmitgadnieku paaudzes latviešu autoriem un populārās mūzikas jomas mūzikā, kura dziesmas interpretējuši vairāki mūziķi vai grupas – "Mofo", "Hospitālu iela", "Gaujarts", Anta Enģeles, Sus Dungo... Kuras citu autoru sacerētas dziesmas pats atceries pirmās no savas bērnības un kā tev šķiet, vai tās ir ietekmējušas tavu muzikālo domāšanu? **Kurts Kobeins,** piemēram, jau divu trīs gadu vecumā, spēlējot klavieres, esot "Bitlu" dziesmas dziedājis. **Māris Šverns:** Tikai nesen uzzināju, ka Kobeins bijis "Bitlu", konkrēti, Lenona cienītājs. Jo pats esmu bijis liels bitlomāns jau no bērna kājas. Pirmoreiz par viņiem uzzināju, kad man bija kādi gadi desmit. Vasarā, ciemojoties pie radiem Kuldīgā, māsicai ieraudzīju tādu vācu žurnālu *Neues Leben*, un tur bija fotogrāfijas – pētīju tās, un, kad atbraucu uz Rīgu, radio pēkšņi kaut ko no "Bitliem" atskanoja. "Literatūrā un Mākslā" bija rakstīts, ka zāles bijušas tik pārpildītas, ka logiem rūtis spieduši ārā, turklāt meitenes tur raud un biksēs čurā. Es padomāju – bāc, kas tas tāds, gribas to redzēt, un mūzika momentā kļūst laba. Vēl pirms izdzirdēju dziesmas, jau sapratu, ka man tas ļoti patīk.

UR: Tūlit (1980) jau bija Lenona nošaušana, un tad par viņu uzzināja visi.

MŠ: Viņš kā cīnītājs par mieru uz savu nāves bridi jau bija kļuvis leģāls, un Padomju Savienībā viņu drīkstēja lietot. Bet jūsma par "Bitliem" man netraucēja jūsmot arī par tādu blici kā *Smokie*. Viņi man pat bija vēl pirms "Bitliem". Aldis Ermanbriks (tagad Rīgas Skaņu ierakstu studijas vadītājs – aut. piez.) "TV Varaviksnē" palaida 1977. gada *Needles and Pins*, un tas mani atstāja tik pozitīvi graujošu iespāidu! Uz visu mūžu. Tāds estētisks baudījums – tā laikam bija pirmā reize, kad es ieraudzīju uz skatuves vienkāršus angļu strādnieku puišus – ļoti brīvus, nekādu stīvu kustību, ar gítāritēm un košļeni.

Didzis Erra, Guntars Endzelis, Dambis, Šverns, 1994

Muzicēt Māris nolēma kopā ar Dambi, lai ierakstītu to, kas abiem skan galvā

Bet pirmais, kurš izraisīja to padsmītnieku masu histēriju, bija Elviss Preslijs. Tas arī vēlāk kļuva par noteicošo, vai grupa ir laba vai slīkta: ja tīni jūk prātā, gībst un tērē naudu par albumiem un koncertiem, uzreiz sarodas onkas, kas jūt to štelli. Presliju jau šītā nomocija – būdams pakļāvīgs puika, viņš lāvās, lai bagātie no viņa uztaisa zelta vistu, kas déja zelta olas. Kad viņš 1977. gadā nomira, Lenons teica – pirms Preslija nebija nekā. Bet es gan laikam par viņu zinu maz. Visvairāk esmu lasījis par Lenonu. Gribētos vairāk uzzināt par nesen aizgājušo Lū Rīdu, Presliju, Sidu Baretu. Angļiski nelasu, un latviski nekā nav. Varbūt vismaz krieviski ir? Agrāk Sevam Novgorodcevam no BBC bija vesels raidījumu cikls par Baretu.

UR: Tagad visu Sevas raidījumu arhīvu, sākot no 70. gadiem, var noklausīties viņa interneta lapā www.seva.ru. Pats muzicēt un raktit dziesmas sāki kopā ar Dambi grupā "Aklā zarna" (vēlāk tā ieguva nosaukumu "Inokentijus Mārpls" – aut. piez.)?

MŠ: Nē. Bērnībā, kad visi uzskatīja, ka kļūšu par gleznotāju, jo ļoti labi zīmēju, pie manis nāca mājas mocītāja – klavierskolotāja. Trīs gadu laikā pat divas pēc kārtas nāca, tā ka puslidz jau mācēju spēlēt, cik nu sešgadīgs bērns var iemācīties. Tad es uztaisīju divus skaņdarbus. Man bija septini vai astoņi gadi, un, kā tagad atceros, vienam no tiem skaņdarbiem bija nosaukums... "Zaķiši". Tādā garā es biju audzināts – kas gan cits tur varēja būt? Puisītis, meitenīte, egleite... Un zaķiši. Es to izpildīju mammai, kura bija dziedāšanas skolotāja, un viņas draudzenēm uz Ziemassvētkiem. Man tas notīs bija pierakstīts, bet tagad es no notīm vairs neko nolasīt nemācētu. Vēl kaut kur kādreiz bija lente ar ierakstu, kur mamma spēlē klavieres un es dziedu. Toreiz biju kādus četrus gadus vecs.

UR: Te man atkal Kobeins nāk prātā – viņš arī bērnībā bija priekšzīmīgs zēns, kurš skatījās Volta Disneja filmas un atdarināja mikromausa un Donalda Daka balsis.

MŠ: Mums toties bija "Nu, pagaig!" ("Pagaidi tikai!") un reizi divos gados "Toms un Džerijs". Un arī "Nu, pagaig!" bija jāgaida mēnesi. Paskat, kā viņi apzināti mūs tracīnāja! Rezultātā izaug tāda tauta, kas to varu likvidē. Ja būtu cauru dienu rādīts "Nu, pagaig!" un "Toms un Džerijs", varbūt Padomju Savienība saglabātos. Tas par

tiem zaķišiem, bet, kas uz rokmūziku attiecas, tas bija kādā ceturtais klasē, kad manās rokās nonāca ārzemju plates – AC/DC, Baccara, kaut kādas disko izlases, kantri. Un es sāku to bagātību katru dienu klausīties. Tad vienu vakaru es apgūlos gultā un pēkšņi pirms iemigšanas sajutu, ka man viss galvā skan. Kaut kādi savi meldījumi. Es skaidri atceros to vakaru – tas bija kaut kāds decembris vai janvāris.

Lidz piecpadsmit gadiem vēl ģitāru neņēmu rokās. Tad iepazinos ar Dambi (Raimonds Lagimovs, pazīstams kā grupas "Inokentijus Mārpls" līderis – aut. piez.) – mēs poligrāfīkos sākām kopā mācīties. Šīs saka, ka viņam arī galvā skan. Un pasviež ideju: iegādājamies ģitāras un mēģinām visu to, kas mums tur skan, kaut kā nospēlēt. Likās jau tas divaini, tomēr padomāju – kāpēc gan nē? Nopirkām ģitāras un visu, kas skan, sākām ierakstīt. Pirmās dziesmas es neatceros – tās pie manis rakstījām. Daudz dziesmu ierakstījām. Mēs ar Dambi uztasījām albumu ar kādām desmit dziesmām, un devām visiem klausīties, bet tas pēc dažiem gadiem pazuda.

UR: Varbūt tā lente kaut kur guļ noputējusi?

MŠ: Tāpat kā cilvēkam pie sienas karājas glezna – šķīvis ar zivi, un tad, mazliet pakasot nost, atklājas, ka apakšā Rembrants kaut kāds. Atvainojas par nesmalkjūtību! Un tā lente arī kaut kur varbūt ir, un pa virsu uzrakstīta, piemēram, ABBA, kas pats par sevi, protams, nav nekas slikts. Zinu, ka saglabājušās tikai kaut kādas atsevišķas "Aklā zarnas" dziesmas.

UR: Pēc tam tu līdz 1994. gadam ar mūziku vispār neesot nodarbojies. Ja tu neatgrieztos, visas tās dziesmas, kas nu radušās, varēja aiziet nebūtībā?

MŠ: Nē, pilnībā atteicies no mūzikas es nebiju. Tās dziesmas būtu tādā mājas kārtībā – jau 80. gadu beigās un 90. gadu sākumā biju ierakstījis ģitāras pavadijumā divus vai trīs mājas albumus ar veselu

lērumu dziesmu. Jo no tā, kas pašam galvā visu laiku skan, taču nevar atteikties – un es jau pats šādu šizofrēnīgo stāvokli nebiju izvēlejies. Cita lieta, ka negāju ar tām dziesmām tautā. Vairākus gadus biju kā rakstnieks, kas raksta atvilktnēi. Un diezgan vēlu sapratu, ka esmu kaut kāds dziesmdaris. Es negribētu lietot to vārdu... komponists. Juris Kulakovs un Imants Kalniņš ir komponisti. Man tikai skan, un es to izpildu, jo nevaru neizpildīt. Bet viens pats es to nespētu, un, paldies Dievam, radās grupa, kas arī īsti nav mans noplīns.

Es lielākoties esmu bijis dienaszaglis vārda tiesā nozīmē, jo neesmu gājis nekur mācīties zīmēt vai mācīties mūziku... Kaut ko bumbulēt, mēģināt to un mēģināt što – jā, bet konkrēti kaut kur nobāzējies neesmu. Esmu no tiem cilvēkiem, kas kaut kur dauzās bez kāda konkrēta mērķa. No vienas puses, varētu teikt "diemžēl", bet no otras – tādā veidā esmu ieguvis lielu pieredzi, kas man šobrīd ļoti palidz gan dzīvē, gan mūzikā. Tā apziņa, ka esmu ne vien dziesmdaris, bet arī mūzikis, man nāca salīdzinoši nesen.

UR: Cik nesen?

MŠ: Kādi pieci gadi. Nē, drīzāk trīs. Pirms tam, kad satiku kādu sen neredzētu cilvēku, uz jautājumu – ko dari? – es parasti nosaucu tos maizes darbus, ko konkrētajā brīdī dariju. "Rigas ūdens" avārijas brigādē vai "Keramikā", kur apdedzināju keramiku. Nekad neteicu – spēlēju grupā, saceru dziesmas. Pēdējos gados gan to saku. Katram cilvēkam ir kaut kas, kas viņam ir lemts jeb dots. Daudzi to visa mūža garumā tā arī neatrod, bet es, paldies Dievam, piedero pie tiem, kas cenšas sadzīvot ar to, kas man dots un ko pats neizvēlējos. Tas ir kā ritmu izjust – mācēt sist bungas. Es varu arī spēlēt bungas, kaut nekad neesmu to mācījies. Tāpat ir ar dziesmu rakstīšanu.

UR: Kad rodas dziesma, tev jau ir skaidra vīzija, kā tu gribētu, lai tā skan?

MŠ: Vairāk vai mazāk tā vīzija vienmēr ir bijusi, bet mēģinājumu laikā, kopā ar pārējiem aranžējot, tas var mainīties vairāk vai mazāk. Tāpēc jau man ir interese strādāt kolektīvā, lai kāds varētu iedot ideju, kas pašam neienāk prātā. Un, ja kāds iesaka kaut ko dziesmai ļoti noderigu, kas nāk tai tikai par labu, un es varu nepieturēties pie tā, ko pirms tam biju izdomājis, – atsacīties no savām skicēm. Paliek tā galvenā līnija, kas dziesmai ir. Kad es to mājās uztaisu, pirms vēl aiznesu uz mēģinājumu, dziesmai rodas sava dvēselē. Es grupā esmu tas, kurš aiziet uz mežu pirms Ziemassvētkiem, izvēlas un nocērt to eglīti. Lieļu, mazu, kuplu vai plānu, tieši šo – tā ir mana izvēle, un neviens cits to neizdarīs. Es vandos pa to mežu piecas minūtes, stundu vai mēnesi

un iznāku ārā ar eglī, nolieku to un tad mēs kopā apspriežam, cik visādu bumbuļu, sudrabu, lampiņu vai sveciņu tajā sakārsim. Mums ir reti tā bijis, laikam pa visiem šiem gadiem reizes trīs vai varbūt piecas, ka to eglī bijis jāizmet, jo pārējie saka – nē, šito mēs nepušķosim, stiep viņu prom!

UR: Un tad tu tās izmanto savos soloalbumos?

Ar Jāni Cīru un Oskaru Burovu "Depo", 2008

MŠ: Nē. Tās ir izmestas ārā. Bet to nav daudz. Soloalbumos ar retiem izņēmumiem ir dziesmas, kas rakstītas speciāli soloalbumiem, nevis grupai.

UR: Droši vien tikai pats vari precizi atbildēt, cik tev to soloalbumu pavism ir?

MŠ: Četri. Pēdējais bija 2003.gada sākumā – "Mazas uzkodas mierīgā svētdienā" ("M.U.M.S."). Ar "Baložiem" šogad būs desmitais – "Stacija mums".

UR: Bet varbūt tās neizmantotās dziesmas citiem patiku.

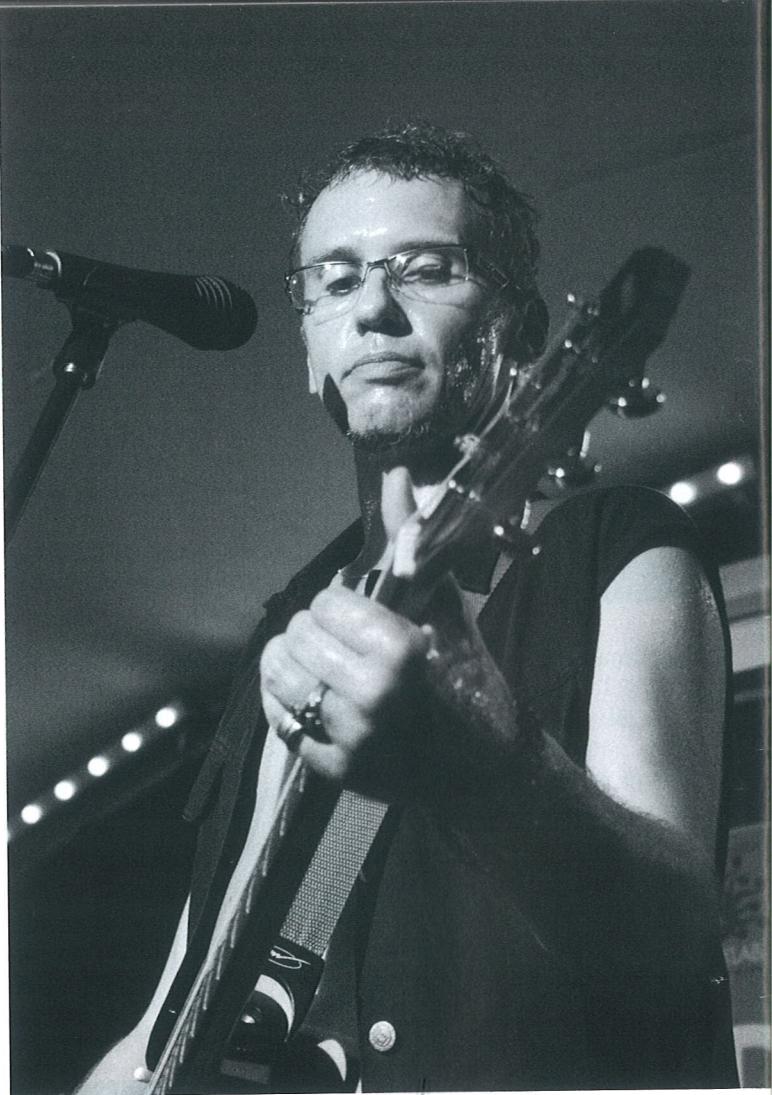
MŠ: Tās nekur nav saglabājušās. Varbūt tikai kāds teksta gabals pārceļojis, bet meldīšs nē.

UR: Tu salīdzināji dziesmas ideju ar eglīti, kas tiek izrotāta, bet pēc tam, kad visi izpriečājušies, eglīte tiek sazedzināta krāsnī vai ugunkurā...

MŠ: ...un tādā veidā rada siltumu.

UR: Bet pilsētā, nonākot kopējos atkritumos, tās tiek sapresētas.

MŠ: Un tad sanāk popmūzika, kurā mēs visi piedalāmies. Skatāmies, kā to sapresē vēl un vēl, reizi pa reizei staigājot gar to miskasti. Negribu nevienu šādi aizvainot, jo pats sevi ilgi esmu uzskatījis par visai popsiņu cilvēku – klausos diezgan daudz popmūzikas, un arī tas, ko pats radu, pa lielam šķiet popmūzika, ja jau tā patik salīdzinoši daudziem cilvēkiem. Šādā maldā esmu nodzīvojis

lielu sava mūža daļu un tikai kaut kādā 2010. gadā sarunās ar cilvēkiem sapratu, ka patiesībā esmu daudz tuyāk andergraundam, jo nevarēju vairs saprasties ne ar Jāni [Cīriuli], ne Ģirtu [Pavēni] un Oskaru [Burovu] ("Baložu pilnu pagalmu" iepriekšējā sastāva dalībnieki – aut. piez.). Miksējot ierakstu, viņi man sāka teikt, ka visu daru nepareizi – man esot labas dziesmas, bet to, kā es tās aranžēju un samiksēju, viņi nevarot cieš. Bijušie grupas dalībnieki gadiem ilgi ar to mocījušies un es neko neesot manījis, jo daudz dzēris. Mums nācās šķirties. Un labi vien ir – tajā brīdī mēs sākām dziesmas aranžēt citādi. Parādījās Klāvs, un trijatā ar viņu un Uldi [Gedru] mums pavērās ļoti interesants darbības laiks. Man šķiet, ka pašlaik mums ir visinteresantākais skanējums.

UR: Ari "Baložu" sākumā jūs ar Uldi un basistu Juri Mežecki spēlējāt trijatā.

MŠ: Es vispār esmu instrumentālā minimālisma cienītājs. Toreiz vadošais instruments bija mana ritma gitāra, bet šeit tā ir basgitāra, jo Klāvs to nespēlē tā, kā klasiski jāspēlē basgitāra – jātur apakšas. Viņam ir kaut kas starp apakšu turēšanu un ritma gitāru. Mums pašiem tas diktē patīk.

UR: Gandrīz jebkurai no tavām dziesmām ir popmūzikas hita potenciāls. Kāpēc latvieši Eirovīzijai un citām vajadzībām izmantojuši visādu zviedru autoru aģentūru dziesmas, ja, paraknajoties Māra Šverna atvilktnē, varētu atrast papilnam pērļu?

MŠ: Pie manis noteikti tas sanāktu lētāk. Bet pie mums joprojām valda priekšstats, ka ārzemēs raditais ir kvalitatīvāks. Tas mainīsies tikai tad, ja vecākā paaudze neiedauzīs jaunajiem galvā priekšstatu, ka kaut ko labu var dabūt tikai ārzemēs. Daudziem arī dziedāšana angļiski šķiet lidzvērtīga kvalitātes zīmei.

UR: Tu savas dziesmas izpildi pats. Vai tu varētu sarakstīt dziesmu kā autors speciāli kādam citam?

MŠ: Domāju, ka varētu gan. Sākotnēji, kad man vēl nebija grupas, domāju – ja tāda reiz būs, soliste būs meitene. Dziesmas taisot, es to tā iztēlojos. Man ļoti patika un joprojām patik Krisija Hainda no *The*

Pretenders. Tādu balsi es gribēju "Baložiem". Es negribēju dziedāt, jo neesmu skatuves cilvēks. Daudzus gadus mēs "Baložos" meklējām solisti, kas nāktu dziedāt. Viens mēginājums bija ar Lotu (spilgta 90. gadu dziedātāja Lolita Roskoša no grupas "Deports uz debesim"; vairs ar mūziku nenodarbojas; 1993. gadā iedziedājusi dažas Māra dziesmas, no kurām publicēta dziesma "Nē" – aut. piez.). Kaut kādā brīdī tomēr sapratu, ka atrast solisti nav iespējams un jādzied vien pašam. Cenšos to darīt, bet tas joprojām nav mans aicinājums. Nu jau esmu pie tā pieradis kā pie ne visai milētas sievas, ar kuru kopīgs naudas maks, bērni un virtuve – es nezinu, vai tā drikst teikt.

UR: Ingus Baušķenieks tavu dziedāšanas manieri reiz nosauca par gabrielisku, ar to domājot, ka tu dziedi līdzīgi kā Pīters Geibriels. Tāpat gan jau esi dzirdējis, ka daudziem nepatīk, kā tu dziedi.

MŠ: Tas, ka es šķībi un greizi dziedu, ir kaut kas pavism cits. Mājās sēdot, es tās dziesmas rakstu, kompānijā ar draugiem un draudzenēm ar aliņu un cigaretēm virtuvē vai guļamistabā, kad senči nav mājās, mēs savulaik ģitārti laidām pa riņķi, un es pat nepamanīju to brīdi, kad mani jau sāka vērtēt kā dziedātāju pat no otra pilsētas gala. Dažam patikot, dažam nepavism nē, kaut man likās, ka es joprojām guļamistabā draugiem un meitenēm dziedu. Tolaik vēl pulka daudz dzēru un mani tas kaut kā uztrauca, ka viņi nezina, ka es virtuvē iedzēris dziedu tikai draugiem, kurus neinteresē, cik es pareizi vai nepareizi nodziedu. Kad sapratu, ka mūsu auditorija jau ir lielāka nekā tikai "Tornis" un unīgi (neatkarīgo jeb pagrīdes mūzikas kustību apzīmējošā angļu vārda *underground* latviskots saīsinājums – aut. piez.), centos, kā nu mācēju, dziedāt. Vēl joprojām meklējot solisti, dziedāju pats. Es tos cilvēkus saprotu – viņi klausās daudzas grupas, tostarp "Baložus", un tajos viņus neapmierina skanējums, dziedāšana.

UR: Cilvēki dziesmas raksta dažādos veidos – vieni izmanto citu vai pašu sarakstus dzejoļus, citi sacer dziesmu un izdomā vokālās partijas no nesakārīgām zilbēm kaut kādā pusangļu valodā un pēc tam mēģina tur iedabūt latviešu tekstu, lai tas pēc kaut kā izklausītos.

MŠ: Tas ir ļoti grūti.

UR: Kāda ir tava metode?

MŠ: Es melodijai dziedu līdzi kaut kādu la-la-lā, kas arī varbūt ir kaut kāda pseidoangļu valoda, bet man tai dziesmai ir kaut kādi punkti, kur ir konkrēti burti – patskaņi vai līdzskāņi, kas diezgan no svara, jo U nav tas pats, kas A. Un M galīgi nav tas pats, kas N, nemaz jau nerunājot par T vai S. Patskaņi un līdzskāņi kaut kā tajā meldīnā sasienas, un man tur jādabū iekšā vārdi, un pēc tam tie vārdi jādabū teikumā, un tas teikums kaut kādā kopējā idejā – tas baigi sarežģī procesu, bet man tā ir iegājies jau sen, un es esmu pieradis.

UR: Tad tā nav, ka tev uz lapiņām ir sarakstīti vārdi?

MŠ: Man ir visādas domas pierakstītas – pilna klade ar divu, trīs vai piecu vārdu teikumiem. Un tad es mēģinu atrast, kur ir vajadzīgs vārds, piemēram, ar līdzskāni L. Ieceļu to tajā vietā un tad mēģinu dabūt kopā domu, lai neiznāk kaut kādi bezsakārīgi teikumi. Citeiz ir grūti atrast to vārdu ar L, un pēc tam kaut kādā brīdī, kad

teksts jau ir uztaisīts, vēl kaut ko gribas pielikt klāt, un tad mēdz sanākt tā, ka tas L vairs nekādu lomu nespēlē un es varu mierīgi to izņemt ārā. Bet vēlāk. Jo sākumā tas L ir vajadzīgs ritmam, lai aranžējot tas saglabātos. Un, kad tā dziesma jau ir noaranžēta, no tā L var arī atteikties. Laikam nesaprotami to visu skaidroju.

UR: Ja seko līdzi, viss sanāk loģiski. Princips tas pats, kas izņemt no skrūvpilēm salīmētu detalju, ja pieņemam, ka tas L ir tās skrūvspiles. Tu kā dziesmu autors laika gaitā mainīs, un šis tas no vecā, iespējams, tev vairs neliekas aktuāls. Ja taisītu savu dziesmu izlasi, tu droši vien censtos no iepriekšējiem gadiem salasīt to esenci, ko tu arī šodien gribētu cilvēkiem rādīt kā savu, vai ne?

MŠ: Katrs albums ir kā tā brīza sajūtu izlase. Ja mēs taisīsim izlasi (Ulda brālis kā vinila atkarīgais pat grib uzsaukt mums plati), tur ir kaut kādi trīs varianti. Vai nu tā būs, kā tu teici, manu šībrīža

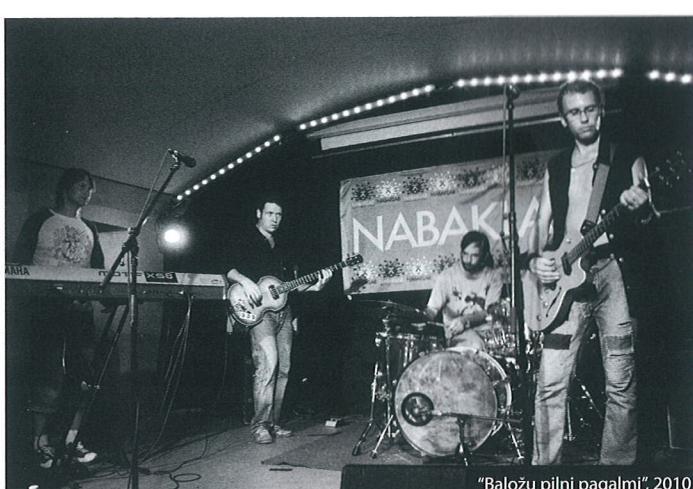
sajūtu esence, pēc kuras vadoties atlasišu vecās dziesmas, vai tās būs dziesmas, kas "Baložiem" skaitās populārākas, vai arī trešais variants – ko grupā čāli izdomās. Tā ideja par izlasi vairāk ir Klāvam – viņš tad izvēlētos dziesmas, un ir doma tās nevis studijā ierakstīt, bet uztaisīt kā koncertierakstu. Pa jaunam noaranžēt kādas divdesmit dziesmas un iespēlēt, bet tās nebūtu populārākas. Arī šībrīža koncertprogrammā ir absolūti Klāva izvēlētas dziesmas. Mums ar Uldi ir absolūti vienalga, ko spēlēt. Citās reizēs ir bijis tā, ka grupā spriež un strīdas – davai šito jā, šito nē... Varbūt ir kādas dziesmas, ko patiesām gribas un ko negribas, bet mūsu koncertprogramma lielā mērā tagad ir Klāva izlase.

UR: Klāvs seko līdzi aktuālajai mūzikai, arī raksta recenzijas un spēlē kā dīdžejs. Varbūt viņš kā cilvēks ar svaigu skatu labāk jūt, kuras dziesmas varētu patikt jaunās paaudzes klausītājiem?

MŠ: Nezinu, vai tas ir jaunās paaudzes dēļ. Es par to neesmu domājis, ka vajadzētu ļaut Klāvam izvēlēties programmu šāda iemesla dēļ – vienkārši viņam ir savs skatījums kā cilvēkam no malas, un viņš ir arī gados jauns, tāpēc mēs ar Uldi viņam ļaujam, un mūs tas visādā ziņā apmierina, kā viņš to redz. Arī aranžējot jaunās dziesmas, mēs ļaujam Klāvam izpausties, jo es vienmēr esmu gribējis, lai ir tāda kopības sajūta, ka mēs visi piedalāmies. Visi aranžējam un kopā taisām tās dziesmas. Cilvēki no iepriekšējā sastāva bija talantīgi izpildītāji, bet tas kreatīvais, kas ir viņos, šīm dziesmām nederēja. Klāvs taisa arī pats savas dziesmas grupā "Stūri zēvele" – viņš ir radošs cilvēks, un "Baložu" dziesmām viņa redzējums der. Jaunajā albumā, kas iznāks šopavasar, skanējums būs citāds nekā iepriekšējos – galvenais pavadošais instruments tur būs basģitāra.

UR: To jau var redzēt arī koncertos, ka Klāvs spēlē tādus solo kā reti kurš basģitārists. Džezā jā, bet rokmūzikā vai popmūzikā tik radoši basģitāristi ir retums.

MŠ: Kad Klāvs ienāca grupā, viņš momentā kļuva par savējo. Viņš neprasīja par aparātu un instrumentiem, mēginājumu telpām un par to, kāpēc mēs neko nepelnām.

"Baložu pilni pagalmi", 2010